

или съ училище; до пятъ-тъ, шестъ-тъ годинъ то е слабо; по́добрѣ го остави слободно да си играе и да ся весели. Съ игръ дѣте-то си точи и остри ума, опытва си и си вягчява силы-ты; съ игръ то ся учи и просвѣщава повече отъ колкото си мыслять мнозина. Дано да запомняхъ това много родителю, дано да пожаляхъ невиннъ-тъ игрицъ на дѣтца-та, та да имъ не скрагявахъ веселы-ты дни на младость-тъ, найхубавый даръ, който никога вече не ся връща! — Жяль ни е, че въ това нѣчто много опако ся работи. Едва напъпило стъбълце-то, вече искать отъ него и да цвѣне, па и плодъ да даде; родителю-ти не могатъ да ся начякатъ да имъ бѣде дѣте-то доста умно и просвѣтено; искать отъ него да ся докарва отведенждъ като отрасълъ чловѣкъ. Което дѣте е осждено на такъво нѣчто, трѣбува да сѣди запрягнъ-то за книгъ-тъ, а съ това то си губи и веселъ-тъ безгрыжнъ младость, па и тѣлесно гыне, та снага-та му омръщявѣе; всяко прѣбранно и безмѣрно душевно напинаніе прави пакость на тѣло-то. Има старъ думъ; *твърдѣ памятно е дѣте-то, нѣма да го бѣде за много*. Па и самый духъ болѣе и отпада, божемъ за бѣдъще-то. Само у здраво тѣло има здравъ духъ. И ако да гядамы тѣло-то като слугъ на духа, то слуга-та трѣбува да бѣде ягкъ за да може да изврши господаревы-ты заповѣди. Наистинъ видишь ли нѣкое дѣте изучено и безъ врѣме умно, то е да го пожялишь пѣболѣ а не да му ся чюдишь. За това еще едвенждъ ти казвамъ: много отрано не сили дѣте-то на наукъ. Дѣте-то трѣбува да водишь, а не да го